

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

4. března 2020*

„Kasační opravný prostředek – Hospodářská soutěž – Kontrola spojování podniků – Nařízení (ES) č. 139/2004 – Článek 4 odst. 1 – Povinnost předchozího oznamování spojení – Článek 7 odst. 1 – Povinnost odkladu – Článek 7 odst. 2 – Výjimka – Pojem ‚jediné spojení‘ – Článek 14 odst. 2 – Rozhodnutí, kterým byly uloženy pokuty za uskutečnění spojení před jeho oznámením a povolením – Zásada *ne bis in idem* – Zásada započtení sankcí – Souběh protiprávních jednání“

Ve věci C-10/18 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 5. ledna 2018,

Mowi ASA, dříve Marine Harvest ASA, se sídlem v Bergenu (Norsko), zastoupená R. Subiottem, QC,
navrhovatelka,

příčemž další účastníci řízení je:

Evropská komise, zastoupená M. Farleyem a F. Jimeno Fernándezem, jako zmocněnci,
žalovaná v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení M. Vilaras, předseda senátu, S. Rodin, D. Šváby, K. Jürimäe (zpravodajka) a N. Piçarra, soudci,

generální advokát: E. Tančev,

vedoucí soudní kanceláře: M. Longar, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 22. května 2019,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 26. září 2019,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

- 1 Svým kasačním opravným prostředkem se společnost Mowi ASA, dříve Marine Harvest ASA, domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 26. října 2017, *Marine Harvest v. Komise* (T-704/14, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2017:753), kterým Tribunal zamítl její žalobu znějící na zrušení rozhodnutí Evropské komise C(2014) 5089 final ze dne 23. července 2014, kterým byla uložena pokuta za uskutečnění spojení podniků v rozporu s čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 139/2004 [Věc M.7184 – *Marine Harvest/Morpol* (podle čl. 14 odst. 2)] (dále jen „sporné rozhodnutí“), a podpůrně zrušení nebo snížení pokut, které jí byly uloženy.

Právní rámec

- 2 Body 5, 6, 8, 20 a 34 odůvodnění nařízení Rady (ES) č. 139/2004 ze dne 20. ledna 2004 o kontrole spojování podniků (Nařízení ES o spojování) (Úř. věst. 2004, L 24, s. 1; Zvl. vyd. 08/03, s. 40) uvádějí:

(5) Je [...] třeba zajistit, aby proces nového uspořádání společností trvale nenarušil hospodářskou soutěž. Právo Společenství proto musí obsahovat ustanovení o spojování, které by mohlo zásadně narušit účinnou hospodářskou soutěž na společném trhu nebo na jeho podstatné části.

(6) Je proto třeba zvláštního právního nástroje, který by umožnil účinnou kontrolu všech spojování z hlediska jejich účinku na strukturu hospodářské soutěže v [Evropské unii] a který by byl jediným nástrojem na ně se vztahujícím. [...]

[...]

(8) Ustanovení tohoto nařízení se mají vztahovat na významné strukturální změny, jejichž tržní dopad přesahuje státní hranice každého členského státu. Taková spojení by obecně měla být přezkoumávána na úrovni [Unie], při použití systému „jednorázového odbavení“ a v souladu se zásadou subsidiarity.

[...]

(20) Je vhodné definovat pojem spojení takovým způsobem, aby zahrnoval operace přinášející trvalou změnu v kontrole dotčených podniků a tím i ve struktuře trhu. Je proto vhodné zahrnout do oblasti působnosti tohoto nařízení všechny společné podniky vykonávající trvale všechny funkce samostatného hospodářského subjektu. Navíc je vhodné považovat za jediné spojení operace, které jsou úzce propojeny buď propojením jejich podmínek, nebo tím, že mají formu řady transakcí s cennými papíry, které se uskutečňují v krátkém časovém období.

[...]

(34) Za účelem účinné kontroly by měly mít podniky povinnost předem oznámit své spojení s významem pro celé Společenství po uzavření dohody, oznámení veřejného návrhu na převzetí nebo nabytí kontrolního podílu. [...] Uskutečnění spojení by mělo být odloženo do doby, než je Komisí přijato konečné rozhodnutí. Nicméně, tam, kde je to vhodné, by mělo být na žádost dotčených podniků možné udělit výjimku z takového odkladu. [...]

- 3 Článek 1 tohoto nařízení, nadepsaný „Oblast působnosti“, v odstavci 1 stanoví:

„Aniž je dotčen čl. 4 odst. 5 a článek 22, použije se toto nařízení na všechna spojení s významem pro celé Společenství, jak jsou definována v tomto článku.“

4 Článek 3 uvedeného nařízení, nadepsaný „Definice spojení“, v odstavcích 1 a 2 uvádí:

„1. Spojení se považuje za vzniklé, jestliže dojde ke změně kontroly na trvalém základě v důsledku:

- a) fúze dvou či více původně nezávislých podniků nebo částí podniků, nebo
- b) získáním, jednou či více osobami již kontrolujícími nejméně jeden podnik nebo jedním či více podniky, ať již na základě koupě cenných papírů nebo majetku, smlouvy či jiným způsobem, přímé nebo nepřímé kontroly nad celkem nebo částmi jednoho či více podniků.“

2. Pro účely tohoto nařízení se kontrola skládá z práv, smluv nebo jiných prostředků, které jednotlivě nebo společně a s ohledem na dané skutečnosti nebo právní předpisy poskytují možnost rozhodujícího vlivu v určitém podniku, zejména:

- a) vlastnickými právy nebo právem užívání celého nebo části majetku podniku;
- b) právy nebo smlouvami, poskytujícími rozhodující vliv na složení, hlasování nebo rozhodování orgánů podniku.“

5 Článek 4 uvedeného nařízení, nadepsaný „Předchozí oznamování spojení a postoupení před oznámením na žádost oznamujících stran“, v odstavci 1 stanoví:

„Spojení s významem pro celé Společenství definovaná v tomto nařízení musí být oznámena Komisi před svým uskutečněním a po uzavření dohody, oznámení veřejného návrhu smlouvy o koupi akcií nebo nabytí kontrolního podílu.

Oznámení může být rovněž učiněno, jestliže dotčené podniky prokáží Komisi záměr v dobré víře uzavřít dohodu nebo, v případě veřejného návrhu smlouvy o koupi akcií, jestliže již veřejně oznámily záměr učinit takovýto návrh, za podmínky že zamýšlená dohoda či nabídka by vedla ke spojení s významem pro celé Společenství.

Pro účely tohoto nařízení pojem „oznamované spojení“ rovněž zahrnuje zamýšlená spojení oznámená podle druhého pododstavce. Pro účely odstavců 4 a 5 tohoto článku zahrnuje pojem „spojení“ rovněž zamýšlená spojení ve smyslu druhého pododstavce.“

6 Článek 7 nařízení č. 139/2004, nazvaný „Odklad uskutečňování spojení“, v odstavcích 1 a 2 stanoví:

„1. Spojení s významem pro celé Společenství odpovídající definici v článku 1 nebo spojení, které má být přezkoumáno Komisí podle čl. 4 odst. 5, nesmí být uskutečněno ani před jeho oznámením ani před jeho prohlášením za slučitelné se společným trhem rozhodnutím podle čl. 6 odst. 1 písm. b), čl. 8 odst. 1 nebo čl. 8 odst. 2, nebo na základě domněnky podle čl. 10 odst. 6.

2. Odstavec 1 nebrání uskutečnění veřejného návrhu smlouvy o koupi akcií nebo sledu operací s cennými papíry, včetně těch převoditelných do jiných cenných papírů, přijatých k obchodování na trhu jakým je burza cenných papírů, v jejichž důsledku je od rozdílných prodávajících získána kontrola ve smyslu článku 3, za podmínky že:

- a) spojení je neprodleně oznámeno Komisi podle článku 4 a
- b) nabyvatel nevykonává hlasovací práva spojená s těmito cennými papíry nebo tak činí pouze s cílem zachovat plnou hodnotu svých investic na základě výjimky udělené Komisí podle odstavce 3.“

7 Článek 14 odst. 2 až 4 tohoto nařízení stanoví:

„2. Komise může rozhodnutím uložit osobám uvedeným v čl. 3 odst. 1 písm. b) nebo dotčeným podnikům pokuty až do výše 10 % celkového obrátu dotčeného podniku ve smyslu článku 5 osobám uvedeným v čl. 3 odst. 1 písm. b) nebo dotčeným podnikům, pokud úmyslně nebo z nedbalosti:

- a) neoznámí spojení v souladu s článkem 4 nebo čl. 22 odst. 3 před jeho uskutečněním, ledaže je jim to výslovně povoleno čl. 7 odst. 2 nebo rozhodnutím učiněným na základě čl. 7 odst. 3;
- b) uskuteční spojení v rozporu s článkem 7;
- c) uskuteční spojení prohlášené za neslučitelné se společným trhem rozhodnutím podle čl. 8 odst. 3 nebo nepřijmou opatření nařízená rozhodnutím podle čl. 8 odst. 4 nebo 5;
- d) nesplní podmínku nebo povinnost uloženou rozhodnutím podle čl. 6 odst. 1 písm. b), čl. 7 odst. 3 nebo čl. 8 odst. 2 druhého pododstavce.

3. Při stanovení výše pokuty bude zohledněna povaha, závažnost a délka trvání porušení těchto ustanovení.

4. Rozhodnutí přijatá podle odstavců 1, 2 a 3 nemají trestněprávní povahu.“

Skutečnosti předcházející sporu a sporné rozhodnutí

8 Skutečnosti předcházející sporu byly shrnuty v bodech 1 až 37 napadeného rozsudku takto:

„1 [Žalobkyně] je společnost založená podle norského práva a kotovaná na osloské (Norsko) a newyorské (Spojené státy americké) burze, jež se zabývá chovem a prvotním zpracováním lososů v Kanadě, v Chile, ve Skotsku, na Faerských ostrovech, v Irsku a v Norsku, jakož i chovem a prvotním zpracováním platýse obecného v posledně uvedené zemi. Žalobkyně se zabývá rovněž činnostmi druhotného zpracování v Belgii, v Chile, ve Spojených státech amerických, ve Francii, v Irsku, v Japonsku, v Norsku, v Nizozemsku, v Polsku a v České republice.

A. Nabytí společnosti Morpol žalobkyní

- 2 Dne 14. prosince 2012 uzavřela žalobkyně se společnostmi Friendmall Ltd a Bazmonta Holding Ltd smlouvu o nákupu akcií („Share Purchase Agreement“, dále jen „SPA“) týkající se postoupení akcií společnosti Morpol ASA, které prvně uvedené společnosti vlastnily.
- 3 Morpol je norským producentem a zpracovatelem lososů. [Tato společnost se] [z]abývá [...] jeho chovem a nabízí širokou škálu výrobků z této ryby s vysokou přidanou hodnotou. Chov a prvotní zpracování uskutečňuje ve Skotsku a v Norsku. Druhotné zpracování uskutečňuje v Polsku, ve Spojeném království a ve Vietnamu. Dříve, než její akcie nabyla žalobkyně, byla Morpol kotována na osloské burze.
- 4 Friendmall a Bazmonta Holding byly soukromoprávní společnosti s ručením omezeným založen[é] a registrovan[é] na Kypru. Obě byly ovládány jedinou osobou, M., zakladatelem a bývalým předsedou představenstva a generálním ředitelem společnosti Morpol.
- 5 Díky SPA získala žalobkyně podíl ve společnosti Morpol ve výši přibližně 48,5 %. K dokončení převzetí (dále jen „převzetí z prosince 2012“) došlo dne 18. prosince 2012.

- 6 Dne 17. prosince 2012 žalobkyně prostřednictvím sdělení na burze oznámila, že vyhlásí veřejnou nabídku k odkupu zbývajících akcií společnosti Morpol. Dne 15. ledna 2013 žalobkyně v souladu s norským zákonem o obchodování s cennými papíry předložila takovou povinnou veřejnou nabídku, jež se týkala 51,5 % akcií společnosti. Podle ustanovení norského zákona je nabyvatel více než třetiny akcií společnosti kotované na burze povinen nabídnout odkup zbývajících akcií dané společnosti.
- 7 Dne 23. ledna 2013 jmenovala správní rada společnosti Morpol nového předsedu představenstva a generálního ředitele namísto M., který se těchto funkcí již dříve s účinností k 1. březnu 2013 vzdal v rámci závazku, který byl součástí SPA.
- 8 Na základě vypořádání veřejné nabídky k odkupu držela žalobkyně k 12. březnu 2013 87,1 % akcií společnosti Morpol. Žalobkyně tak v rámci veřejné nabídky k odkupu získala nad rámec 48,5 % akcií, které získala již v rámci převzetí společnosti Morpol z prosince 2012, akcie představující přibližně 38,6 % kapitálu uvedené společnosti.
- 9 Zbýající akcie společnosti Morpol získala 12. listopadu 2013. Dne 15. listopadu 2013 mimořádná valná hromada rozhodla o podání žádosti o ukončení obchodování s akciemi na osloské burze, snížení počtu členů správní rady a zrušení výboru pro jmenování. Od 28. listopadu 2013 již Morpol nebyla na osloské burze obchodována.

B. Fáze před oficiálním oznámením

- 10 Dne 21. prosince 2012 žalobkyně zaslala [Komisi] žádost o jmenování týmu pověřeného posouzením jejího spisu týkajícího se převzetí výhradní kontroly nad společností Morpol. V této žádosti žalobkyně Komisi oznámila, že převzetí z prosince 2012 bylo dokončeno a že až do rozhodnutí Komise nebude využívat svá hlasovací práva.
- 11 Komise požádala žalobkyni o telekonferenci, která proběhla 25. ledna 2013. Během ní Komise požádala o informace týkající se povahy transakce a o osvětlení toho, zda již převzetí z prosince 2012 mohlo žalobkyni poskytnout kontrolu společnosti Morpol.
- 12 Dne 12. února 2013 zaslala Komise žalobkyni žádost o informace týkající se případného nabytí faktické kontroly společnosti Morpol na základě převzetí z prosince 2012. Rovněž požádala o předání programu a zápisu z valných hromad společnosti Morpol a ze schůzí její správní rady konaných během posledních tří let. Žalobkyně na tuto žádost částečně odpověděla dne 19. února 2013 a úplnou odpověď na ni poskytla 25. února 2013.
- 13 Dne 5. března 2013 žalobkyně předložila první návrh formuláře o oznámení, tak jak je uveden v příloze I nařízení Komise (ES) č. 802/2004 ze dne 21. dubna 2004, kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 139/2004 o kontrole spojování podniků (Úř. věst. 2004, L 133, s. 1; Zvl. vyd. 08/03, s. 88) (dále jen „první návrh formuláře KO“). První návrh formuláře KO se týkal především globálního trhu zahrnujícího chov, jakož i prvotní[ho] a druhotné[ho] zpracování lososa bez ohledu na jeho původ.
- 14 Dne 14. března 2013 zaslala Komise žalobkyni žádost o doplňující informace týkající se prvního návrhu formuláře KO. Žalobkyně odpověděla na tuto žádost dne 16. dubna 2013. Komise považovala tuto odpověď za neúplnou a dne 3. května, 14. června a 10. července 2013 zaslala další žádosti o informace. Žalobkyně odpověděla na tyto žádosti 6. června a 3. a 26. července 2013.

C. Oznámení a rozhodnutí povolující spojení s výhradou dodržení určitých závazků

- 15 Dne 9. srpna 2013 byla transakce [spojení] oficiálně oznámena Komisi.

- 16 Na bilanční schůzce konané dne 3. září 2013 Komise žalobkyni a společnost Morpol informovala o svých vážných pochybnostech ohledně slučitelnosti transakce s vnitřním trhem, pokud jde o potenciální trh se skotským lososem.
- 17 Pro odstranění vážných pochybností Komise žalobkyně dne 9. září 2013 navrhla v souladu s čl. 6 odst. 2 [nařízení č. 139/2004] závazky. Komise tyto původní závazky podrobila tržní konzultaci. Po provedení určitých změn byl dne 25. září 2013 předložen soubor konečných závazků. Žalobkyně se zavázala k postoupení přibližně tří čtvrtin kapacit k chovu skotského lososa, které se u účastníků spojení překrývají, čímž rozptýlila vážné pochybnosti vyjádřené Komisí.
- 18 Dne 30. září 2013 přijala Komise rozhodnutí C(2013) 6449 (věc COMP/M.6850 – Marine Harvest/Morpol) (dále jen „rozhodnutí o povolení“) podle čl. 6 odst. 1 písm. b) a čl. 6 odst. 2 nařízení č. 139/2004, kterým povolila spojení s výhradou plného dodržení nabídnutých závazků.
- 19 V rozhodnutí o povolení Komise konstatovala, že převzetí z prosince 2012 již žalobkyni poskytlo faktickou výhradní kontrolu nad společností Morpol. Tvrdila, že nelze vyloučit porušení povinnosti [odkladu] stanovené v čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 a oznamovací povinnosti stanovené v čl. 4 odst. 1 uvedeného nařízení. Rovněž uvedla, že v rámci samostatného řízení může posoudit, zda je třeba uplatnit sankci podle čl. 14 odst. 2 nařízení č. 139/2004.

D. [Sporné rozhodnutí] a řízení vedoucí k jeho přijetí

- 20 V dopise ze dne 30. ledna 2014 Komise informovala žalobkyni o probíhajícím šetření případných porušení čl. 7 odst. 1 a čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004.
- 21 Dne 31. března 2014 zaslala Komise žalobkyni oznámení námitek v souladu s článkem 18 nařízení č. 139/2004 (dále jen „oznámení námitek“). V uvedeném oznámení došla Komise k předběžnému závěru, že žalobkyně úmyslně, nebo přinejmenším z nedbalosti, porušila čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004.
- 22 Žalobkyně odpověděla na oznámení námitek dne 30. dubna 2014. Dne 6. května 2014 žalobkyně své argumenty uvedené v její odpovědi prezentovala na slyšení. Dne 7. července 2014 se konalo zasedání poradního výboru pro kontrolu spojování podniků.
- 23 Dne 23. července 2014 Komise přijala [sporné rozhodnutí].
- 24 První tři články výroku [sporného rozhodnutí] znějí následovně:

„Článek 1

[Žalobkyně] tím, že v období od 18. prosince 2012 do 30. září 2013 provedla spojení podniků s významem pro celé Společenství před tím, než toto spojení oznámila a než bylo prohlášeno za slučitelné s vnitřním trhem, porušila čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 [nařízení č. 139/2004].

Článek 2

Za porušení čl. 4 odst. 1 [nařízení č. 139/2004] uvedené v článku 1 se [žalobkyni] ukládá pokuta ve výši 10 000 000 eur.

Článek 3

Za porušení čl. 7 odst. 1 [nařízení č. 139/2004] uvedené v článku 1 se [žalobkyni] ukládá pokuta ve výši 10 000 000 eur.

- 25 [Ve sporném rozhodnutí] měla Komise nejprve za to, že žalobkyně získala faktickou výhradní kontrolu nad společností Morpol po dokončení převzetí z prosince 2012, neboť žalobkyně si mohla být téměř jista, že vzhledem k výši své účasti (48,5 %) a míry přítomnosti dalších akcionářů na valných hromadách v předchozích letech bude mít na valných hromadách většinu.
- 26 Komise měla dále za to, že na převzetí z prosince 2012 se nevztahuje osvobození stanovené v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004. V tomto ohledu uvedla, že čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 se použije pouze na veřejné nabídky k odkupu nebo k výměně či na transakce, při kterých je kontrola ve smyslu článku 3 nařízení č. 139/2004 získána „od rozdílných prodávajících“ [sledem operací s cennými papíry]. Podle Komise došlo v projednávaném případě v rámci převzetí z prosince 2012 k získání kontrolní účasti od jediného prodávajícího, M., prostřednictvím společností Friendmall a Bazmonta Holding.
- 27 Podle Komise se čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 nepoužije v situacích, v nichž k získání významného množství akcií dojde od jediného prodávajícího a kdy lze na základě hlasování na předchozích řádných a mimořádných valných hromadách snadno prokázat, že toto množství poskytuje faktickou výhradní kontrolu nad nabývanou společností.
- 28 Komise navíc uvedla, že převzetí z prosince 2012, které bylo dokončeno dne 18. prosince 2012, nebylo součástí veřejné nabídky k odkupu, která byla realizována od 15. ledna do 26. února 2013. Měla za to, že skutečnost, že převzetí z prosince 2012 mohlo mít za následek povinnost žalobkyně vyhlásit veřejnou nabídku k odkupu zbývajících akcií společnosti Morpol, není relevantní, jelikož faktická kontrola již byla získána od jediného prodávajícího.
- 29 Komise se mimoto domnívala, že odkazy žalobkyně na právní zdroje, podle nichž je „řada jednotlivých kroků“ považována za jediné spojení, pokud jsou tyto kroky právně nebo fakticky vzájemně podmíněny, se zdají být nepatřičnými. Zdůraznila, že žalobkyně kontrolu společnosti Morpol získala díky jednorázovému nákupu 48,5 % akcií společnosti Morpol, a nikoliv díky velkému počtu dílčích transakcí týkajících se aktiv tvořících v konečném důsledku jedinou hospodářskou jednotku.
- 30 Komise uvedla, že podle čl. 14 odst. 3 nařízení č. 139/2004 se při stanovení výše pokuty bere v úvahu povaha, závažnost a doba trvání protiprávního jednání.
- 31 Měla za to, že každé porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 představuje ze své povahy závažné protiprávní jednání.
- 32 V rámci posuzování závažnosti protiprávního jednání Komise zohlednila skutečnost, že podle ní došlo k protiprávnímu jednání žalobkyně z nedbalosti, že dotčené spojení vyvolávalo vážné pochybnosti o své slučitelnosti s vnitřním trhem, jakož i to, že již dříve byly projednávány věci týkající se procesních pochybení žalobkyně i dalších společností.
- 33 Co se týče doby trvání protiprávního jednání, Komise uvedla, že porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 bylo jednorázovým protiprávním jednáním a že k němu v projednávaném případě došlo dne 18. prosince 2012, tedy v den uskutečnění spojení. Mimoto měla za to, že porušení čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 bylo trvajícím protiprávním jednáním, které v projednávaném případě trvalo od 18. prosince 2012 do 30. září 2013, tedy od okamžiku dokončení převzetí z prosince 2012 až do okamžiku jeho povolení. Podle Komise bylo trvání v délce devíti měsíců [a dvanácti dní] zvláště dlouhé.
- 34 Komise jako polehčující okolnost zohlednila skutečnost, že žalobkyně ve společnosti Morpol neuplatňovala svá hlasovací práva a po dobu řízení o kontrole spojení ji vedla jako subjekt oddělený od žalobkyně.

- 35 Jako polehčující okolnost zohlednila rovněž to, že žalobkyně předložila žádost o jmenování týmu několik dnů po dokončení převzetí z prosince 2012.
- 36 Komise naopak neshledala existenci přitěžujících okolností.
- 37 Komise měla za to, že v případě podniku velikosti žalobkyně musí být sankce k tomu, aby měla odrazující účinek, vysoká. To platí tím spíše, jestliže dotčené spojení vyvolalo vážné pochybnosti o své slučitelnosti s vnitřním trhem.“

Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

- 9 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 3. října 2014 podala navrhovatelka žalobu znějící na zrušení sporného rozhodnutí a podpůrně na zrušení nebo snížení pokut uložených Komisí.
- 10 Na podporu své žaloby uplatnila pět důvodů, z nichž pouze první a třetí mají význam pro projednáváný kasační opravný prostředek. První důvod vychází ze „zjevně nesprávného právního a skutkového posouzení“ v rozsahu, v jakém byla ve sporném rozhodnutí zamítnuta možnost použít čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004. Třetí žalobní důvod vycházel z porušení obecné zásady *ne bis in idem*.
- 11 Napadeným rozsudkem Tribunál žalobu v plném rozsahu zamítl.

Návrhová žádání účastnic v řízení o kasačním opravném prostředku

- 12 Navrhovatelka ve svém kasačním opravném prostředku navrhuje, aby Soudní dvůr:
- zrušil napadený rozsudek zcela nebo zčásti v rozsahu, v němž zamítá žalobu podanou proti spornému rozhodnutí;
 - zrušil sporné rozhodnutí nebo podpůrně zrušil pokuty, které jí byly uloženy, nebo ještě podpůrněji významně snížil výši těchto pokut;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení a dalších nákladů, které navrhovatelka vynaložila v souvislosti s řízením před Soudním dvorem a před Tribunálem;
 - v případě potřeby vrátil věc zpět Tribunálu k novému rozhodnutí v souladu s rozsudkem Soudního dvora, a
 - přijal jakákoli jiná opatření, která považuje za vhodná.
- 13 Komise navrhuje, aby byl kasační opravný prostředek zamítnut a navrhovatelce byla uložena náhrada nákladů řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

- 14 Na podporu svého kasačního opravného prostředku navrhovatelka uvádí dva důvody. První důvod kasačního opravného prostředku vychází z nesprávného právního posouzení spočívajícího v tom, že Tribunál nezohlednil čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004. Druhý důvod kasačního opravného prostředku vychází z nesprávného právního posouzení spočívajícího v tom, že Tribunál porušil zásadu *ne bis in idem*, zásadu započtení sankcí a zásadu upravující souběh protiprávních jednání.

- 15 Na jednání před Soudním dvorem navrhovatelka vznesla nový důvod vycházející z protiprávnosti čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 139/2004.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

- 16 První důvod kasačního opravného prostředku se dělí na dvě části.
- 17 V první části tohoto důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení v bodech 70, 150 a 151, jakož i v bodě 230 napadeného rozsudku, když nesprávně vyložil pojem „jediné spojení“ ve smyslu bodu 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004.
- 18 Když Tribunál v bodech 70 a 230 napadeného rozsudku rozhodl, že není nezbytné zkoumat argumenty navrhovatelky, podle kterých existovalo propojení podmínek týkajících se převzetí z prosince 2012 a dotčené veřejné nabídky k odkupu, nezohlednil kritérium relevantní pro určení, zda lze více operací považovat za jediné spojení, které spočívá ve skutečnosti, že tyto operace jsou spjaty propojením jejich podmínek, a nikoliv v okamžiku, kdy došlo k transakci, kterou byla kontrola získána.
- 19 V tomto ohledu navrhovatelka zaprvé tvrdí, že se Tribunál zejména v bodech 150 a 151 napadeného rozsudku dopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že bod 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004 nepředstavuje vhodný základ pro výklad pojmu „jediné spojení“. Podle jejího názoru přitom tento bod odůvodnění jasně vyjadřuje záměr zákonodárce považovat za „jediné spojení“ všechny operace, „které jsou úzce propojeny propojením jejich podmínek“.
- 20 Konstatování Tribunálu v bodě 150 napadeného rozsudku, podle něhož uvedený bod 20 odůvodnění je jen „pouhou velmi krátkou větou“ a nepředstavuje právně závaznou právní normu, neumožňuje Tribunálu vyvrátit výklad pojmu „jediné spojení“, který zastává navrhovatelka. Navrhovatelka má totiž za to, že Tribunál nezohlednil skutečnost, že tentýž bod odůvodnění byl promítnut do závazné právní normy, a sice do čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004, který zmiňuje veřejné nabídky k odkupu a sled operací s cennými papíry. Kromě toho Tribunál tento výklad odmítl, když se v bodech 106 až 109 napadeného rozsudku opíral o konsolidované sdělení Komise k otázkám příslušnosti podle nařízení Rady (ES) č. 139/2004 o kontrole spojování podniků (Úř. věst. 2008, C 95, s. 1), které podle judikatury Soudního dvora představuje soubor nezávazných pokynů. Mimoto Tribunál v bodě 151 napadeného rozsudku nesprávně vyložil tentýž bod 20 odůvodnění, když tvrdil, že pokud by měl být zvolen stejný výklad, bylo by se všemi operacemi, které jsou spjaty „propojením jejich podmínek“, zacházeno jako s jediným spojením, i když nevedly k získání kontroly.
- 21 Zadruhé má navrhovatelka za to, že převzetí z prosince 2012 a dotčená veřejná nabídka k odkupu byly spjaty propojením jejich podmínek, a představovaly tudíž jediné spojení.
- 22 Nejprve tvrdí, že v projednávaném případě je podmínka propojující tuto veřejnou nabídku k odkupu a převzetí z prosince 2012 stanovena norským zákonem o obchodování s cennými papíry, což představuje nejvyšší možnou míru propojení podmínek. Tato podmínka je konkrétně odvozena z norské právní úpravy, kterou se provádí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/25/ES ze dne 21. dubna 2004 o nabídkách převzetí (Úř. věst. 2004, L 142, s. 12; Zvl. vyd. 17/02, s. 20). Tribunál tuto okolnost nicméně nezpochybnil.
- 23 Dále je podle ní existence propojení podmínek mezi veřejnou nabídkou a převzetím z prosince 2012 rovněž potvrzena konsolidovaným sdělením k otázkám příslušnosti uvedeným v bodě 20 tohoto rozsudku, podle něhož mohou být dvě nebo více operací právně nebo fakticky propojeny.

V projednávaném případě jsou převzetí z prosince 2012 a dotčená veřejná nabídka k odkupu právně propojeny vzájemnými podmínkami, jelikož tato veřejná nabídka k odkupu se stává závaznou uskutečněním převzetí z prosince 2012 a je tímto převzetím podmíněna. Stejně tak jsou obě tyto operace propojeny fakticky, neboť v souladu s bodem 43 tohoto sdělení z hospodářského hlediska „každá jednotlivá transakce nutně závisí na uzavření [druhé]“. Obě tyto operace byly plánovány a dohodnuty současně a byly provedeny s cílem dosáhnout téhož hospodářského cíle, a sice získat všechny akcie společnosti Morpol v oběhu.

- 24 Ve druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Tribunál nesprávně vyložil důvod existence výjimky uvedené v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004.
- 25 Navrhovatelka zaprvé tvrdí, že formalistický přístup zvolený Tribunálem je nevhodný pro účely výkladu cíle uvedeného v této výjimce, který vyžaduje analýzu jejího politického cíle. Tribunál tak zvolil restriktivní přístup, když v bodech 174 až 189 napadeného rozsudku odmítl relevanci Zelené knihy o přezkumu nařízení Rady (EHS) č. 404/89 [COM (2001) 745 final, dále jen „Zelená kniha“], která vyzvala k rozšíření působnosti uvedené výjimky pro účely usnadnění převzetí. Navíc bod 189 napadeného rozsudku vychází z formalistického rozlišování mezi strukturami operací a nesprávně odmítá použití čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 na strukturu operací v případě, že kontrola mohla být získána před vyhlášením veřejné nabídky k odkupu.
- 26 Zadruhé politický cíl výjimky stanovené v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 spočívá v usnadnění veřejných nabídek a zdlouhavých převzetí za dodržení přísných podmínek, jejichž cílem je zabránit změnám struktury trhu před tím, než Komise přijme rozhodnutí týkající se oznámeného spojení. Nabyvatel tak v zásadě může získat akcie nabývané společnosti, ale nemůže je skutečně použít před tím, než Komise toto spojení schválí, což tomuto orgánu nebrání ve výkonu jeho pravomoci kontroly spojování podniků.
- 27 Podle jejího názoru není odůvodněné odmítnout použití výjimky stanovené v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 na zvláštní strukturu operací v případě, že kontrola mohla být získána před vyhlášením veřejné nabídky k odkupu. V bodě 134 Zelené knihy Komise uznala, že na převzetí společnosti kótované na Burze by se měla vztahovat výjimka stanovená v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 z důvodu, že „[u] těchto scénářů by teze, že ke spojení dochází v okamžiku nákupu akcií nebo balíku akcií poskytujících nabyvateli (faktickou) kontrolu nabývaného podniku, byla obvykle nepraktická a nepřírozená.“ Pokud se toto tvrzení týkalo zdlouhavých převzetí, platilo by podle ní i pro veřejné nabídky k odkupu.
- 28 Když měl Tribunál za to, že se toto ustanovení nevztahuje na strukturu operací v případě, že kontrola mohla být získána před vyhlášením veřejné nabídky k odkupu, formalisticky rozlišoval mezi strukturami operací, čímž vyvolal nejistotu, pokud jde o operace, na které se vztahuje uvedené osvobození, a vystavil nabyvatele značným praktickým a finančním rizikům.
- 29 Zatřetí navrhovatelka odkazuje na rozhodnutí Komise ze dne 20. ledna 2005 (věc Orkla v. Elkem – COMP/M.3709), které se týká podobné situace, jako je situace dotčená v projednávané věci, ve které tento orgán zejména připustil, že nabyvatel podílu, který vede k povinné veřejné nabídce, se vystavuje vážným finančním rizikům až do povolení tohoto převzetí Komisí.
- 30 Začtvrté navrhovatelka tvrdí, že výklad čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 v tom smyslu, že se použije na všechny veřejné nabídky k odkupu, by usnadnil dosahování cílů kontroly spojování podniků tím, že by Komisi umožnil zohlednit konečnou velikost získaného podílu a různé účinky posuzované operace.
- 31 Zapáté navrhovatelka tvrdí, že v projednávaném případě jednala v souladu s čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004, když bezodkladně oznámila spojení, a sice tři dny po dokončení převzetí z prosince 2012, a když nevykonávala hlasovací práva spojená s nabytými akciemi, což Tribunál nezpochybnil.

- 32 Komise zpochybňuje argumenty navrhovatelky a má za to, že první důvod kasačního opravného prostředku není opodstatněný.

Závěry Soudního dvora

- 33 V rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku, jehož obě části je třeba přezkoumat společně, navrhovatelka v podstatě zpochybňuje výklad čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 provedený Tribunálem, který jej vedl k zamítnutí jejího prvního žalobního důvodu směřujícího ke zrušení.
- 34 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 stanoví, že jsou-li splněny podmínky stanovené v tomto ustanovení, odstavec 1 tohoto článku nebrání uskutečnění veřejného návrhu smlouvy o koupi akcií nebo sledu operací s cennými papíry, v jejichž důsledku je od rozdílných prodávajících získána kontrola ve smyslu článku 3.
- 35 Je třeba konstatovat, že Tribunál v bodech 68 až 83 napadeného rozsudku přezkoumal možnost použít čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 na situaci, která nastala v projednávané věci, pouze s ohledem na převzetí z prosince 2012.
- 36 Nejprve v bodech 69 a 70 napadeného rozsudku uvedl, že porušení čl. 7 odst. 1 a čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004, které zjistila Komise, vyplývalo z pouhého převzetí z prosince 2012, tj. z operace, kterou navrhovatelka získala kontrolu nad společností Morpol. Vzhledem k tomu, že k této operaci došlo před dotčenou veřejnou nabídkou k odkupu, dospěl k závěru, že čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 je irelevantní v rozsahu, v němž se toto ustanovení týká veřejných nabídek k odkupu.
- 37 Tribunál dále také vyloučil možnost použít čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 v rozsahu, v němž se toto ustanovení týká uskutečňování sledu operací s cennými papíry, v jejichž důsledku je od rozdílných prodávajících získána kontrola ve smyslu článku 3 tohoto nařízení. Jak vyplývá ze znění bodu 75 ve spojení s body 79 až 81 napadeného rozsudku, Tribunál měl za to, že navrhovatelka získala kontrolu nad společností Morpol od jediného prodávajícího prostřednictvím jediné operace s cennými papíry, a sice převzetím z prosince 2012. Pokud jde o dotčenou veřejnou nabídku k odkupu, podle Tribunálu byla učiněna v okamžiku, kdy již navrhovatelka měla faktickou výhradní kontrolu nad společností Morpol v důsledku převzetí z prosince 2012.
- 38 Před Tribunálem přitom navrhovatelka v podstatě tvrdila, že převzetí z prosince 2012 a dotčená veřejná nabídka k odkupu představují z důvodu propojení, které mezi nimi existuje, etapy jediného spojení, takže podle čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 se odstavec 1 tohoto článku na toto spojení nepoužije.
- 39 V bodech 85 až 229 napadeného rozsudku přezkoumal Tribunál argumenty předložené navrhovatelkou na podporu této teze a odmítl je. V této souvislosti uvedl, že koncept „jediného spojení“ není možné uplatnit v případě, v němž k získání faktické výhradní kontroly nad jedinou společností došlo od jediného prodávajícího již na základě první soukromé transakce, i když po ní následovala povinná veřejná nabídka.
- 40 V rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka v podstatě tvrdí, že takový výklad čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 je nesprávný, jelikož toto ustanovení musí být ve světle bodu 20 odůvodnění tohoto nařízení vykládáno široce, takže uvedené ustanovení se použije na převzetí z prosince 2012 a dotčenou veřejnou nabídku k odkupu, jelikož obě tyto operace představovaly etapy jediného spojení.
- 41 Navrhovatelka má zaprvé za to, že Tribunál při svém výkladu čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 nerespektoval pojem „jediné spojení“, jak vyplývá z bodu 20 odůvodnění tohoto nařízení, který podle jejího názoru představuje vhodný právní základ pro tento výklad.

- 42 Jak Tribunál správně uvedl v bodě 91 napadeného rozsudku, v tomto ohledu je třeba konstatovat, že pojem „jediné spojení“ je uveden pouze v bodě 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004, a nikoli v člancích tohoto nařízení.
- 43 V bodě 150 napadeného rozsudku měl Tribunál za to, že tento bod odůvodnění nicméně neobsahuje vyčerpávající definici podmínek, za kterých dvě operace představují jediné spojení. V této souvislosti se opíral o zvláštní povahu uvedeného bodu odůvodnění, který ačkoli může pomoci objasnit, jak je nutné vykládat právní normu, nemůže takovou normu představovat, protože sám nemá právně závaznou povahu.
- 44 I když bod 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004 může sloužit jako prvek výkladu ustanovení tohoto nařízení – jak navrhovatelka uznává v argumentech, jež uplatňuje – jen ze samotného znění tohoto bodu odůvodnění nemůže platně vyvozovat výklad pojmu „jediné spojení“, který by nebyl v souladu s těmito ustanoveními. V tomto ohledu měl Soudní dvůr ostatně opakovaně možnost uvést, že body odůvodnění aktu Unie nemají právní závaznost a nemohou být užitečně uplatňovány jako důvod pro odchýlení se od vlastních ustanovení dotčeného aktu ani pro výklad těchto ustanovení ve smyslu zjevně odporujícím jejich znění (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. ledna 2006, IATA a ELFAA, C-344/04, EU:C:2006:10, bod 76, jakož i ze dne 2. dubna 2009, Tyson Parketthandel, C-134/08, EU:C:2009:229, bod 16).
- 45 Navrhovatelka se tedy nemůže opírat o široký výklad znění bodu 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004, aby rozšířila oblast působnosti čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004.
- 46 V tomto ohledu, jak Tribunál uvedl v bodě 71 napadeného rozsudku, čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 za určitých okolností umožňuje uskutečnění veřejné nabídky k odkupu před jejím oznámením Komisi a před jejím povolením tímto orgánem, i když tato operace představuje spojení s významem pro celé Společenství ve smyslu článku 3 tohoto nařízení.
- 47 Článek 7 odst. 1 uvedeného nařízení, který zakazuje uskutečnění spojení, však omezuje tento zákaz pouze na spojení, která jsou definována v článku 3 téhož nařízení (rozsudek ze dne 31. května 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, bod 43).
- 48 Vzhledem k tomu, že čl. 7 odst. 2 téhož nařízení představuje výjimku z uvedeného zákazu, je za účelem vymezení oblasti působnosti tohoto ustanovení třeba zohlednit pojem „spojení“ uvedený v daném článku 3 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 31. května 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, bod 44).
- 49 Podle článku 3 nařízení č. 139/2004 se spojení považuje za vzniklé, jestliže dojde ke změně kontroly na trvalém základě v důsledku fúze dvou či více podniků nebo částí podniků, nebo získáním, jednou či více osobami již kontrolujícími nejméně jeden podnik nebo jedním či více podniky, přímé nebo nepřímé kontroly nad celkem nebo částmi jednoho či více podniků, pokud kontrola plyne z možnosti, na základě zákona, smlouvy či jiných prostředků, vykonávat určující vliv na činnost podniku (rozsudek ze dne 31. května 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, bod 45).
- 50 Z toho plyne, že k uskutečnění spojení dojde v okamžiku, kdy strany spojení uskuteční operace přispívající k trvalé změně kontroly nabývaného podniku (rozsudek ze dne 31. května 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, bod 46).
- 51 I když je pravda, že bod 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004 stanoví, že je třeba považovat za jediné spojení operace, které jsou úzce propojeny buď propojením jejich podmínek, nebo tím, že mají formu řady transakcí s cennými papíry, které se uskutečňují v krátkém časovém období, může se článek 7 tohoto nařízení vztahovat pouze na operace, které jsou nezbytné ke změně kontroly podniku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 31. května 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, body 48 a 49).

- 52 Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 70 napadeného rozsudku rozhodl, že čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 je irelevantní v situaci, kdy je kontrola poskytnuta v rámci prvního soukromého převodu, i když po něm následuje veřejná nabídka k odkupu, která není nezbytná ke změně kontroly nad podnikem dotčeným daným spojením.
- 53 Z toho vyplývá, že Tribunál rovněž správně odmítl argumenty navrhovatelky vycházející z existence jediného spojení v projednávaném případě, jelikož – jak v podstatě uvedl v bodě 151 napadeného rozsudku – by tyto argumenty vedly k tomu, že by do pojmu „jediné spojení“, a tudíž i do oblasti působnosti článku 7 nařízení č. 139/2004, spadaly operace, které navzdory tomu, že mají subsidiární povahu ve vztahu ke spojení, nemají přímou funkční souvislost s jeho uskutečněním.
- 54 Navrhovatelka tudíž nemůže tvrdit, že operace, která není nezbytná ke změně kontroly podniku, jako je veřejná nabídka k odkupu vyhlášená po převzetí kontroly nad nabývaným podnikem, spadá pod pojem „spojení“ uvedený v člancích 3 a 7 nařízení č. 139/2004.
- 55 V důsledku toho je třeba odmítnout argumenty navrhovatelky vycházející z nesprávného výkladu pojmu „jediné spojení“.
- 56 Zadruhé navrhovatelka tvrdí, že výklad čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 provedený Tribunálem je v rozporu s cílem sledovaným tímto ustanovením. V tomto ohledu uvádí, že cílem uvedeného ustanovení je usnadnit veřejné nabídky a zdlouhavá převzetí, takže čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 se použije na struktury operací, u kterých mohla být kontrola získána před vyhlášením veřejné nabídky k odkupu.
- 57 Je třeba konstatovat, že navrhovatelka uznává, že její široký výklad pojmu „jediné spojení“ by vedl k tomu, že by čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 byla přiznána širší oblast působnosti, než jaká vyplývá ze znění tohoto ustanovení.
- 58 V bodech 200 a 201 napadeného rozsudku Tribunál správně uvedl, jak připouští navrhovatelka, že čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 stanoví výjimku z čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení, která musí být vykládána restriktivně.
- 59 Jak přitom bylo uvedeno v bodě 57 tohoto rozsudku a jak zdůraznil Tribunál v bodech 202 až 204 napadeného rozsudku, výklad uplatňovaný navrhovatelkou by znamenal rozšíření oblasti působnosti výjimky stanovené v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004.
- 60 Za těchto okolností je třeba odmítnout argumenty navrhovatelky vycházející ze skutečnosti, že takový výklad je odůvodněn cíli unijního práva v dané oblasti, které vyplývají ze směrnice 2004/25 nebo ze zelené knihy.
- 61 Obstat nemůže ani argument navrhovatelky, podle kterého výklad čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 umožňuje usnadnit hmotněprávní posouzení spojení podniků. Takový argument, který se týká přezkumu slučitelnosti spojení s vnitřním trhem, je totiž irelevantní, pokud jde o předběžnou otázku, zda lze toto spojení osvobodit od povinnosti jeho oznámení Komisi v souladu s čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004.
- 62 Argumenty navrhovatelky vycházející z porušení cíle uvedeného v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004 je tudíž třeba odmítnout jako neopodstatněné.
- 63 Zatřetí z bodů 52 a 55 tohoto rozsudku vyplývá, že argumenty navrhovatelky vycházející ze skutečnosti, že existovalo propojení podmínkami mezi převzetím z prosince 2012 a dotčenou veřejnou nabídkou k odkupu a ze skutečnosti, že navrhovatelka splnila podmínky stanovené v čl. 7 odst. 2 tohoto nařízení, musí být odmítnuty.

- 64 Jak totiž právem uvedl Tribunál v bodech 229 a 230 napadeného rozsudku, jelikož se pojem „jediné spojení“ nemá použít v případě, kdy faktická výlučná kontrola je získána od jediného prodávajícího na základě jedině operace, otázka existence propojení podmínek vyplývajících z právních předpisů nebo skutkových okolností případu mezi převzetím z prosince 2012 a dotčenou veřejnou nabídkou k odkupu je irelevantní. Tentýž závěr platí *a fortiori*, pokud jde o otázku, zda navrhovatelka dodržela podmínky stanovené v čl. 7 odst. 2 nařízení č. 139/2004.
- 65 Ve světle všech předcházejících úvah je třeba první důvod kasačního opravného prostředku zamítnout v plném rozsahu.

K druhému důvodu kasačního opravného prostředku

- 66 Ve svém druhém důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že když Tribunál zejména v bodech 306, 319, 339 až 344 a 362 napadeného rozsudku rozhodl, že Komise mohla navrhovatelce uložit různé pokuty, a to jednak za porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 a jednak za porušení povinnosti odkladu stanovené v čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení, porušil zásadu *ne bis in idem*, zásadu započtení sankcí a zásadu upravující souběh protiprávních jednání.
- 67 Druhý důvod kasačního opravného prostředku se dělí na dvě části.

K první části

– Argumentace účastnic řízení

- 68 V první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v projednávaném případě nepoužil zásadu *ne bis in idem*, nebo podpůrně zásadu započtení sankcí.
- 69 Toto nesprávné právní posouzení je obsaženo zejména v bodě 344 napadeného rozsudku, ve kterém Tribunál rozhodl, že obě odlišné pokuty uložené navrhovatelce za jedno a totéž jednání neporušují zásadu *ne bis in idem*. Tato zásada, která vyplývá z judikatury Soudního dvora, přitom obsahuje zákaz dvojího stíhání a současně zákaz dvojí sankce v tom smyslu, že dotčené osobě nesmí být uložena dvakrát sankce za totéž protiprávní jednání.
- 70 Zprvce, když Tribunál v bodě 319 napadeného rozsudku použil jako relevantní kritérium skutečnost, že obě pokuty uložené navrhovatelce „byly uloženy tímž orgánem v jediném rozhodnutí“, zvolil formalistický a umělý výklad zásady *ne bis in idem*, přestože se tato zásada týká jakékoli dvojí sankce bez ohledu na to, zda je uložena v témže řízení, nebo v odlišných řízeních.
- 71 Tato zásada zakazuje uložit několik sankcí za totéž protiprávní jednání, pokud jsou splněny tři podmínky, a sice podmínka totožnosti skutku, totožnosti pachatele a totožnosti chráněného právního zájmu, jak je tomu v projednávaném případě. Pokud jde o kritérium totožnosti skutku a totožnosti pachatele, Tribunál v bodě 305 napadeného rozsudku uznal, že obě odlišné pokuty byly uloženy v důsledku jediného jednání, kterého se dopustila navrhovatelka, a sice převzetí z prosince 2012. Pokud jde o totožnost chráněného právního zájmu, čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 jsou určeny k ochraně téhož právního zájmu, a sice k zajištění toho, aby nebylo způsobeno žádné trvalé a nenapravitelné narušení účinné hospodářské soutěže v důsledku dřívějšího uskutečnění spojení.
- 72 Zadruhé bod 344 napadeného rozsudku není v souladu s judikaturou Soudního dvora a Tribunálu, z níž vyplývá, že zásada *ne bis in idem* se použije v kontextu jediného rozhodnutí nebo řízení. Navrhovatelka v tomto ohledu odkazuje na rozsudky ze dne 18. prosince 2008, Coop de France bétail a viande a další v. Komise (C-101/07 P a C-110/07 P, EU:C:2008:741), a ze dne 21. července 2011,

Beneo-Orafti (C-150/10, EU:C:2011:507), jakož i na rozsudek Tribunálu ze dne 5. října 2011, Transcatab v. Komise (T-39/06, EU:T:2011:562). Kromě toho jsou odkazy Tribunálu na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva uvedené v bodech 333 až 338 napadeného rozsudku irelevantní, jelikož unijní právo stanoví rozšířenou ochranu proti dvojí sankci, jak vyplývá z judikatury Soudního dvora a Tribunálu.

- 73 Podpůrně navrhovatelka tvrdí, že se Tribunál dopustil pochybení, když nepoužil zásadu započtení sankcí (*Anrechnungsprinzip*), která vyžaduje, aby byla první uložená sankce zohledněna při stanovení druhé, a je použitelná na všechny situace, ve kterých nelze v plném rozsahu použít zásadu *ne bis in idem*. Podle navrhovatelky Komise v bodech 206 a 207 sporného rozhodnutí, ani Tribunál v bodech 339 až 344 napadeného rozsudku nezohlednil první pokutu, když uložily druhou pokutu.
- 74 Komise má za to, že argumenty navrhovatelky jsou neopodstatněné v rozsahu, v němž se týkají údajného porušení zásady *ne bis in idem* Tribunálem. Pokud však jde o údajné porušení zásady započtení sankcí, má Komise za to, že vzhledem k tomu, že navrhovatelka správně nerozvedla své argumenty nebo neuvedla konkrétní pochybení, kterého se měl Tribunál v tomto ohledu dopustit, musí být uvedené argumenty odmítnuty jako nepřipustné.

– Posouzení Soudního dvora

- 75 V první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka v podstatě tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 344 napadeného rozsudku rozhodl, že zásada *ne bis in idem* a zásada započtení sankcí se nepoužijí na situaci, kdy je několik sankcí uloženo v jediném rozhodnutí, i když jsou tyto sankce uloženy za stejné skutky.
- 76 Pokud jde zaprvé o zásadu *ne bis in idem*, Soudní dvůr rozhodl, že tato zásada musí být respektována v řízeních podle práva hospodářské soutěže, v nichž jsou ukládány pokuty. Uvedená zásada zakazuje, aby byl podnik opětovně odsouzen nebo stíhán za protisoutěžní jednání, v souvislosti s nímž mu dřívějším rozhodnutím, proti kterému již nelze podat opravný prostředek, byla uložena sankce nebo bylo shledáno, že za ně nenese odpovědnost. Tatáž zásada tak má zabránit tomu, aby byl podnik „opětovně odsouzen nebo stíhán“, což předpokládá, že tento podnik byl dřívějším rozhodnutím, proti kterému již nelze podat opravný prostředek, odsouzen nebo bylo shledáno, že nenese odpovědnost (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. dubna 2019, Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie, C-617/17, EU:C:2019:283, body 28 a 29, jakož i citovaná judikatura).
- 77 Tento výklad zásady *ne bis in idem* je podpořen zněním článku 50 Listiny základních práv Evropské unie, jakož i účelem této zásady, jelikož tento článek se konkrétně týká opakování řízení ve věci stejného materiálního skutku, které bylo ukončeno vydáním konečného rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. dubna 2019, Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie, C-617/17, EU:C:2019:283, body 30 a 32).
- 78 Z toho vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelka, Tribunál v bodě 319 napadeného rozsudku právem rozhodl, že zásada *ne bis in idem* se v projednávaném případě nepoužije z důvodu, že sankce za porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 byly uloženy týměž orgánem v jediném rozhodnutí, a sice ve sporném rozhodnutí.
- 79 Jak zdůraznil generální advokát v bodě 106 svého stanoviska, tento závěr nemůže být zpochybněn argumentem navrhovatelky uvedeným na jednání, podle kterého se skutkové okolnosti věci, které vedly k vydání rozsudku ze dne 3. dubna 2019, Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie (C-617/17, EU:C:2019:283), liší od skutkových okolností, které nastaly v projednávané věci, jelikož v předchozím rozsudku šlo o to, že v jediném rozhodnutí byla uložena pokuta za porušení vnitrostátních právních předpisů v oblasti hospodářské soutěže, jakož i pokuta za nedodržení unijních právních předpisů v oblasti hospodářské soutěže.

- 80 Ochrana, kterou má zásada *ne bis in idem* poskytnout proti opakovanému stíhání vedoucímu k uložení trestu, je totiž bezpředmětná v situaci, kdy je v témže rozhodnutí použit čl. 14 odst. 2 písm. a) a b) nařízení č. 139/2004 pro účely uložení sankce za porušení čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení (obdobně viz rozsudek ze dne 3. dubna 2019, Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie, C-617/17, EU:C:2019:283, bod 34).
- 81 Kromě toho je třeba odmítnout argumenty, které navrhovatelka vyvozuje z judikatury Soudního dvora a Tribunálu uvedené v bodě 72 tohoto rozsudku.
- 82 V tomto ohledu stačí uvést, že v bodech 322 až 328 napadeného rozsudku Tribunál provedl analýzu této judikatury a správně dospěl k závěru, že ani Soudní dvůr, ani Tribunál se nevyslovily k otázce, zda se zásada *ne bis in idem* použije v situaci, kdy je v jediném rozhodnutí uloženo několik sankcí. Jak uvedl generální advokát v bodech 110 a 111 svého stanoviska, tato judikatura tudíž nemůže prokázat, že se Tribunál dopustil jakéhokoli nesprávného právního posouzení při výkladu zásady *ne bis in idem*.
- 83 Pokud jde zadruhé o argument, který navrhovatelka formulovala podpůrně a podle něhož se Tribunál dopustil pochybení, když nepoužil zásadu započtení sankcí, je třeba konstatovat, že i když z kasačního opravného prostředku vyplývá, že navrhovatelka se tímto argumentem snaží zpochybnit body 339 až 344 napadeného rozsudku, neuvádí žádnou konkrétní skutečnost, která by mohla prokázat, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když zejména v uvedených bodech rozhodl, že zásada započtení se v případě, že v projednávané věci představuje zásadu, které se lze dovolávat, nepoužije na situaci, v níž bylo uloženo několik sankcí v jediném rozhodnutí, i když byly uloženy za totožné skutky.
- 84 Proto je vzhledem k tomu, že navrhovatelka tento předpoklad nezpochybňuje, třeba konstatovat, že argumenty směřující k tvrzení, že tato zásada vyžaduje, aby Tribunál konstatoval, že Komise měla při stanovení druhé sankce zohlednit první sankci, která byla navrhovatelce uložena, jsou irelevantní.
- 85 Kromě toho je třeba uvést, že na dotaz položený Soudním dvorem v této souvislosti na jednání navrhovatelka upřesnila, že odkazem zejména na zásadu započtení měla v úmyslu poukázat na nepřiměřenost těchto sankcí. Tento argument je ovšem nepřípustný, jelikož neuvedla žádnou výtku ve vztahu k bodům 579 až 631 napadeného rozsudku, v nichž Tribunál konkrétně posoudil výši pokuty, která byla uložena navrhovatelce ve světle zásady proporcionality.
- 86 S ohledem na všechny předcházející úvahy musí být první část druhého důvodu kasačního opravného prostředku zamítnuta v plném rozsahu.

K druhé části

– Argumentace účastnic řízení

- 87 V druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 362 napadeného rozsudku rozhodl, že tvrzené porušení oznamovací povinnosti stanovené v čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 nepředstavuje specifitější protiprávní jednání, a nezahrnuje tedy obecnější porušení čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení. Tím porušil zásadu upravující souběh protiprávních jednání.
- 88 Navrhovatelka zaprvé tvrdí, že tato zásada je uznána v mezinárodním právu a v právních rádech členských států. Z toho vyplývá, že pokud se na akt podle všeho vztahují dvě právní ustanovení, primárně použitelné ustanovení vylučuje všechny ostatní ustanovení na základě zásad subsidiarity, konzumpce nebo speciality. Některé členské státy rovněž zakazují uložení dvojí sankce, pokud mají

sankcionovat závažnější protiprávní jednání a méně závažné protiprávní jednání, které je obsaženo v prvním z nich. Mimoto navrhovatelka zdůrazňuje, že ustálená judikatura mezinárodních soudů zakazuje uložit dvojí sankci, pokud porušení jednoho ustanovení implikuje porušení jiného ustanovení.

- 89 Zadruhé navrhovatelka tvrdí, že se Tribunál v bodech 302, 352 a 361 napadeného rozsudku dopustil nesprávného právního posouzení, když uplatnil „technokratické“ rozlišování mezi prvky, které definují oznamovací povinnost, a prvky, které definují povinnost odkladu spojení. Tribunál měl za to, že porušení první z těchto povinností představuje jednorázové protiprávní jednání, zatímco porušení druhé z nich představuje trvající protiprávní jednání. Toto rozlišování však není relevantní pro účely posouzení souběžné povahy obou dotčených protiprávních jednání, jelikož tato protiprávní jednání se týkají téhož jednání, a sice uskutečnění spojení, ale různých dob, a sice v prvním případě před oznámením a v druhém případě před povolením. V každém případě uvedené rozlišování podle jejího názoru neodůvodňuje uložení kumulativních sankcí za totéž jednání.
- 90 Zatřetí navrhovatelka ve svém kasačním opravném prostředku uvedla, že tvrzené porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 představuje specifitější protiprávní jednání a zahrnuje tvrzené porušení čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení.
- 91 Navrhovatelka má za to, že oprávnění Komise ukládat pokuty musí odpovídat jednotlivým scénářům uvedeným v ustanoveních nařízení č. 139/2004. Článek 7 odst. 1 tohoto nařízení a pravomoc Komise ukládat sankce za porušení tohoto článku na základě čl. 14 odst. 2 písm. b) uvedeného nařízení se tak týkají situace, v níž bylo spojení oznámeno, ale uskutečněno předtím, než bylo povoleno. V případě neoznámení představuje podle jejího názoru uskutečnění spojení před jeho oznámením, a tudíž nevyhnutelně před jeho povolením, nejspecifitější a nejrelevantnější protiprávní jednání, které má za následek uložení pokuty na základě čl. 14 odst. 2 písm. a) téhož nařízení.
- 92 Na jednání před Soudním dvorem však navrhovatelka upřesnila, že se naopak domnívá, že čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 v rozsahu, v němž odkazuje jak na oznamovací povinnost, tak na povinnost odkladu, zahrnuje čl. 4 odst. 1 téhož nařízení.
- 93 Podle navrhovatelky lze porušení oznamovací povinnosti konstatovat pouze v případě nedodržení povinnosti odkladu spojení. V tomto ohledu Tribunál v bodě 306 napadeného rozsudku dospěl k závěru, že „současný právní rámec je nezvyklý, neboť v [nařízení č. 139/2004] existují dva články, za jejichž porušení mohou být uloženy pokuty totožného rozsahu, ale u nichž má porušení prvního nezbytně za následek i porušení druhého.“ Kromě toho se navrhovatelka obdobně opírá o rozsudek ze dne 24. března 2011, IBP a International Building Products France v. Komise (T-384/06, EU:T:2011:113, bod 109), ve kterém Tribunál uvedl, že pokud jde o uložení pokuty za maření nebo za poskytnutí nesprávných nebo zkreslených informací v odpovědi na žádost o informace, „jedna z obou kvalifikací vylučuje možnost použít současně druhou kvalifikaci v rozsahu, v jakém se týká téhož jednání“.
- 94 Na rozdíl od toho, co Tribunál rozhodl v bodech 356 a 357 napadeného rozsudku, tak neexistuje riziko „scestného“ výsledku popsaného v tomto bodě 356, pokud je – jak tvrdí navrhovatelka – porušení oznamovací povinnosti stanovené v čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 zahrnuto v obecnějším protiprávním jednání stanoveném v čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení.
- 95 Podle navrhovatelky je výklad dotčených ustanovení provedený Tribunálem v souladu s nařízením Rady (EHS) č. 4064/89 ze dne 21. prosince 1989 o kontrole spojování podniků (Úř. věst. 1989, L 395, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 31), které bylo nahrazeno nařízením č. 139/2004 a které vyžadovalo, aby spojení bylo oznámeno ve stanovené lhůtě. Tento výklad však podle jejího názoru postrádá smysl v kontextu nařízení č. 139/2004, které ukládá pouhou povinnost oznámit operaci před jejím uskutečněním, takže již není odůvodněné uložit kumulativní sankce z důvodu porušení čl. 4 odst. 1 a porušení čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004.

- 96 Komise zpochybňuje argumenty navrhovatelky a pokládá druhou část druhého důvodu kasačního opravného prostředku za neopodstatněnou.

– *Posouzení Soudního dvora*

- 97 V této druhé části navrhovatelka v podstatě tvrdí, že Tribunál porušil zásadu upravující souběh protiprávních jednání, když zejména v bodě 362 napadeného rozsudku rozhodl, že Komise správně uložila navrhovatelce sankci za porušení čl. 4 odst. 1 a současně i za porušení čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004.
- 98 Je třeba uvést, jak vyplývá z bodů 348 a 349 napadeného rozsudku, že Tribunál sice konstatoval, že v unijních právních předpisech v oblasti hospodářské soutěže neexistují zvláštní pravidla pro souběh protiprávních jednání, avšak přezkoumal argumenty navrhovatelky vycházející ze zásad mezinárodního práva a právních řádů členských států. Ověřil tak, zda nařízení č. 139/2004 obsahuje, jak tvrdí navrhovatelka, „primárně použitelné ustanovení“, které vylučuje použití ostatních ustanovení tohoto nařízení.
- 99 V tomto ohledu Tribunál zaprvé v bodě 350 napadeného rozsudku potvrdil konstatování Komise, podle kterého unijní normotvůrce nedefinoval jedno protiprávní jednání jako závažnější než druhé, neboť na porušení čl. 4 odst. 1 i na porušení čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 se vztahuje tatáž horní hranice v souladu s čl. 14 odst. 2 písm. a) a b) tohoto nařízení.
- 100 Tímto konstatováním se Tribunál nedopustil žádného nesprávného právního posouzení.
- 101 V bodech 294 a 295 napadeného rozsudku Tribunál ve svých úvodních poznámkách týkajících se vztahu mezi čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 správně uvedl, že i když mezi těmito ustanoveními existuje souvislost v tom, že porušení čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení vede automaticky k porušení čl. 7 odst. 1 uvedeného nařízení, naopak to zcela neplatí.
- 102 V situaci, kdy podnik oznámí spojení před jeho uskutečněním v souladu s čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004, je tak stále možné, že tento podnik poruší čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení, pokud toto spojení uskuteční dříve, než je Komise prohlásí za slučitelné s vnitřním trhem.
- 103 Z toho vyplývá, že čl. 4 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004 sledují samostatné cíle v rámci systému „jednorázového odbavení“ uvedeného v bodě 8 odůvodnění tohoto nařízení.
- 104 Jak Tribunál právem uvedl v bodě 302 napadeného rozsudku, čl. 4 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví povinnost konat, spočívající v povinnosti oznámit spojení před jeho uskutečněním, na straně jedné, a čl. 7 odst. 1 téhož nařízení stanoví povinnost zdržet se jednání, tedy neuskutečnit toto spojení před jeho oznámením a povolením.
- 105 Nařízení č. 139/2004 v ustanoveních svého čl. 14 odst. 2 písm. a) a b) stanoví různé pokuty za porušení každé z těchto povinností.
- 106 I když tedy, jak tvrdí navrhovatelka, v rámci nařízení č. 139/2004 skutečně není možné uvažovat o porušení čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení nezávisle na porušení čl. 7 odst. 1 uvedeného nařízení, nic to nemění na tom, že jak Tribunál správně rozhodl v bodech 296 a 297 napadeného rozsudku, totéž nařízení stanoví v souladu s ustanoveními svého čl. 14 odst. 2 písm. a) a b) možnost uložit za každé z těchto porušení různé pokuty v situaci, kdy byla uvedená porušení spáchána současně, tj. uskutečněním spojení před jeho oznámením Komisi.

- 107 Výklad navrhovatelky, podle něhož v takové situaci může Komise uložit sankci pouze za porušení čl. 7 odst. 1 nařízení č. 139/2004, jelikož toto ustanovení zahrnuje čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení, nemůže obstát.
- 108 Tento výklad totiž naráží na cíl nařízení č. 139/2004, kterým je, jak vyplývá z bodu 34 jeho odůvodnění, zajistit účinnou kontrolu spojení podniků s významem pro celé Společenství tak, že se podnikům uloží povinnost předem oznamovat jejich spojení a stanoví se, že uskutečnění spojení bude odloženo až do přijetí konečného rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 31. května 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, bod 42).
- 109 Uvedený výklad by však tím, že zbavuje Komisi možnosti rozlišovat prostřednictvím pokut, které ukládá, mezi situacemi uvedenými v bodech 102 a 106 tohoto rozsudku, tedy jednak situaci, kdy podnik dodrží oznamovací povinnost, ale poruší povinnost odložit uskutečnění spojení, a jednak situaci, kdy tento podnik nedodrží ani jednu z těchto povinností, neumožňoval dosáhnout tohoto cíle, neboť za porušení oznamovací povinnosti by nikdy nemohla být uložena zvláštní sankce.
- 110 Kromě toho by tentýž výklad zbavil čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 139/2004 veškerého užitečného účinku, neboť jak uznává sama navrhovatelka, neexistuje žádná jiná situace, než je situace uvedená Tribunálem v napadeném rozsudku, v níž by bylo možné toto ustanovení použít. Vzhledem k tomu, že by výklad navrhovatelky v tomto ohledu znamenal zpochybnění platnosti téhož ustanovení, je třeba zdůraznit, jak uvedl Tribunál v bodě 306 napadeného rozsudku a navrhovatelka to nezpochybnila, že navrhovatelka před Tribunálem nevznesla žádnou námitku protiprávnosti, pokud jde o čl. 14 odst. 2 písm. a) tohoto nařízení.
- 111 Tribunál měl tudíž oprávněně za to, že Komise může uložit dvě různé pokuty na základě čl. 4 odst. 1 a na základě čl. 7 odst. 1 uvedeného nařízení.
- 112 Zadruhé v bodech 351 až 358 napadeného rozsudku Tribunál přezkoumal a odmítl argument navrhovatelky, podle kterého porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 představuje nejspeciřtější protiprávní jednání, které zahrnuje i porušení čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení.
- 113 Za tímto účelem Tribunál v podstatě vycházel z konstatování uvedeného v bodě 352 napadeného rozsudku, že porušení čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004 je jednorázovým protiprávním jednáním, zatímco porušení čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení je trvajícím protiprávním jednáním, které začíná v témže okamžiku, kdy došlo k porušení čl. 4 odst. 1 uvedeného nařízení.
- 114 V bodech 353 až 356 napadeného rozsudku z toho vyvodil, že vzhledem k různým promlčecím lhůtám, které se uplatní v souvislosti se stíháním těchto dvou typů protiprávních jednání, by výklad zastávaný navrhovatelkou vedl ke zvýhodnění podniku, který nedodrží ani oznamovací povinnost, ani povinnost odkladu, oproti podniku, který poruší pouze povinnost odkladu.
- 115 Z toho vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelka, je rozlišování, které Tribunál správně konstatoval mezi porušením čl. 4 odst. 1 nařízení č. 139/2004, jež představuje jednorázové protiprávní jednání, a porušením čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení, jež je trvajícím protiprávním jednáním, relevantní pro posouzení otázky, zda jedno z těchto dvou protiprávních jednání musí být kvalifikováno jako „speciřtější“, a tudíž zda jedno z nich může zahrnovat druhé.
- 116 Kromě toho s ohledem na úvahy uvedené v bodech 100 až 111 tohoto rozsudku je argument navrhovatelky, podle kterého totéž rozlišování Komisi neumožňuje ukládat kumulativní sankce, v každém případě neopodstatněný.
- 117 Zatřetí nelze přijmout ani argument navrhovatelky, podle kterého Tribunál porušil zásadu upravující souběh protiprávních jednání, která vyplývá z mezinárodního práva a právních řádů členských států.

- 118 Ani za předpokladu, že by tato zásada byla v projednávané věci relevantní, jak Tribunál právem rozhodl v bodech 372 a 373 napadeného rozsudku, totiž z důvodu, že nařízení č. 139/2004 neobsahuje ustanovení, které by bylo „primárně použitelné“, jak vyplývá z bodů 100 až 111 tohoto rozsudku, tento argument nemůže obstát.
- 119 S ohledem na všechny předcházející úvahy musí být druhá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku zamítnuta jako neopodstatněná.
- 120 Vzhledem k tomu, že žádné z částí vznesených navrhovatelkou na podporu druhého důvodu kasačního opravného prostředku nebylo vyhověno, je třeba tento důvod kasačního opravného prostředku zamítnout v plném rozsahu.

K novému důvodu kasačního opravného prostředku vznesenému na jednání

Argumentace účastnic řízení

- 121 Novým důvodem kasačního opravného prostředku vzneseným na jednání se navrhovatelka dovolávala protiprávnosti čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 139/2004 na základě článku 277 SFEU.
- 122 V tomto ohledu tvrdí, že čl. 14 odst. 2 písm. b) nařízení č. 139/2004 představuje právní základ, který umožňuje uložit sankci za porušení čl. 4 odst. 1 a současně za porušení čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení, takže podle jejího názoru neexistuje žádný důvod použít čl. 14 odst. 2 písm. a) uvedeného nařízení.
- 123 Komise má za to, že tento důvod kasačního opravného prostředku je nepřipustný.

Posouzení Soudního dvora

- 124 Novým důvodem kasačního opravného prostředku vzneseným na jednání se navrhovatelka dovolává protiprávnosti čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 139/2004.
- 125 V tomto ohledu, jak již bylo uvedeno v bodě 110 tohoto rozsudku, z bodu 306 napadeného rozsudku vyplývá, že navrhovatelka před Tribunálem nevznesla námitku protiprávnosti, pokud jde o toto ustanovení.
- 126 Kdyby však podle judikatury Soudního dvora bylo účastníku řízení umožněno, aby důvod, který před Tribunálem neuplatňoval, vznesl poprvé až před Soudním dvorem, znamenalo by to umožnit mu, aby Soudnímu dvoru, jehož pravomoc je v rámci kasačního opravného prostředku omezena, předložil spor v širším rozsahu, než v jakém jej projednával Tribunál. V rámci kasačního opravného prostředku je totiž pravomoc Soudního dvora omezena na posouzení právního řešení žalobních důvodů projednávaných před Tribunálem (rozsudky ze dne 19. dubna 2012, Tomra Systems a další v. Komise, C-549/10 P, EU:C:2012:221, bod 99, jakož i ze dne 3. července 2014, Electrabel v. Komise, C-84/13 P, nezveřejněný, EU:C:2014:2040, bod 35 a citovaná judikatura).
- 127 V důsledku toho je třeba nový důvod kasačního opravného prostředku vznesený navrhovatelkou odmítnout jako nepřipustný.
- 128 Vzhledem k tomu, že žádnému z důvodů kasačního opravného prostředku dovolávaných navrhovatelkou na podporu jejího kasačního opravného prostředku nebylo vyhověno, musí být v plném rozsahu zamítnut.

K nákladům řízení

- ¹²⁹ Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora platí, že není-li kasační opravný prostředek opodstatněný, Soudní dvůr rozhodne o nákladech řízení. Podle čl. 138 odst. 1 tohoto jednacího řádu, který se použije na řízení o kasačním opravném prostředku na základě čl. 184 odst. 1 uvedeného jednacího řádu, se účastník řízení, který neměl ve věci úspěch, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a navrhovatelka neměla ve věci úspěch, je důvodné uložit posledně uvedené náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

- 1) Kasační opravný prostředek se zamítá.**
- 2) Společnosti Mowi ASA se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Podpisy.